

[Djurhuus.]

siden, gik man for alvor i gang med allerede efter den økonomiske krise omkring 1950 at planlægge en virkelig fornyelse af vor fiskerflåde, således at vi kunne nå dertil — noget, som altid har været vore søfarendes drøm — at kunne få skibe, som var lige så gode og tidssvarende som dem, andre nationers fiskere havde.

Et vigtigt led i arbejdet for at kunne magte dette var oprettelsen af Færøernes Realkreditinstitut, og vi takker for den hjælp, vi fik henedefra, både med hensyn til den tekniske tilrettelæggelse og den økonomiske side af sagen.

Det foreliggende lovforslag er et betydeligt og vigtigt led i den kæde, hvorigennem vi søger at vinde frem mod målet: en fuldt ud tidssvarende og effektiv færøsk fiskerflåde, og jeg skal endnu en gang takke det høje ministerium H. C. Hansen for den forståelse af vore vanskelige forhold, det har vist ved at fremsætte det foreliggende forslag, ligesom jeg takker udvalgets flertal for dets stillingtagen til forslaget og i øvrigt alle i dette høje ting, der har tilsagt deres støtte.

Hermed anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse.

Baagø: Jeg skal ikke ved denne lejlighed indlade mig på en større debat om statslån kontra privat finansiering, men blot sige, at de to ordførere, der har talt i dag, den ærede ordfører for udvalget og den ærede ordfører for venstre, begge på udmærket måde har gjort det klart, hvorledes det konservative synspunkt er.

Vi har i denne sag fuldt ud forstået både berettigelsen og nødvendigheden af, at den færøske fiskerflåde fornys og forbedres; det har vi megen sympati for. Men vi har den opfattelse i denne sag som i andre lignende sager, at vi ikke kan gå med til at anvende statsmidler til udlån til dele af erhvervslivet, hvad enten det så er her i riget, eller det er på Færøerne.

Vi har i udvalget stillet et spørgsmål til den højtærede fiskeriminister netop om muligheden af at løse finansieringsproblemer på privat basis. Det svar, som den højtærede minister har givet os, mener vi ikke udelukker, at der kunne have været en mulighed for at løse denne sag på privat basis med en statsgaranti. Alle muligheder er efter vor

mening ikke udtømt, sådan som svaret er udformet.

Jeg skal i øvrigt blot indskrænke mig til at sige til den højtærede fiskeriminister, at han må være forberedt på, at kravene fra den danske fiskerflåde herefter vil stige meget betydeligt. Jeg kan i den henseende henvise til et fiskerbrev, som fandtes i Jyllands-Posten søndag den 30. marts. Jeg skal ikke citere noget af det; den højtærede minister kan selv gøre sig den ulejlighed at læse det, så vil han kunne se, at jeg har ret i det, jeg sagde her.

Fiskeriministeren (Oluf Pedersen): Først tak til udvalgets flertal for indstillingen om, at lovforslaget vedtages uændret.

Det var en interessant redegørelse, det ærede medlem hr. Johan Poulsen gav, og det fremgik klart af denne, hvor nødvendigt det foreliggende lovforslag er. Det er utvivlsomt tiltrængt, og vi er også her klar over, at fiskeriet er Færøernes hovederhverv.

Jeg vil også gerne takke det ærede medlem hr. Djurhuus for de udtalelser, han fremsatte, og det vil være til fælles glæde, hvis de forventninger, man nærer om en forbedring, opfyldes ved dette lovforslag.

Må jeg så endelig sige, at jeg for mit vedkommende godt forstår de betragtninger, der blev fremsat om de konservatives stilling. Jeg havde helst set en løsning med privat finansiering og den sikkert nødvendige statsgaranti, men jeg bøjede mig som den praktiske mand, jeg er, for de rent praktiske forhold. Jeg mener ikke, at man i den givne situation kan nå frem f. eks. ad den vej, som vi har benyttet herhjemme med fiskeribanken. Her får låntagerne obligationer i stedet for kontante midler og må så selv sælge disse obligationer. Det har vist sig for fiskeribankens vedkommende, at 5 pct.s obligationerne har kunnet holde en kurs, som i dag er på 93³/₄-95, d. v. s. svarende til 6 pct. effektiv rente, som det også drejer sig om her. For så vidt er altså statens risiko den samme og fiskernes også, men her, hvor man står over for færøske forhold med et mere begrænset pengemarked — man kan selvfølgelig ikke gå ind i en ordning uden at have sikkerhed for, at disse obligationer kan afsættes — mener jeg, det ligger helt anderledes, end hvor det drejer sig om det danske fiskeri, og jeg håber, at